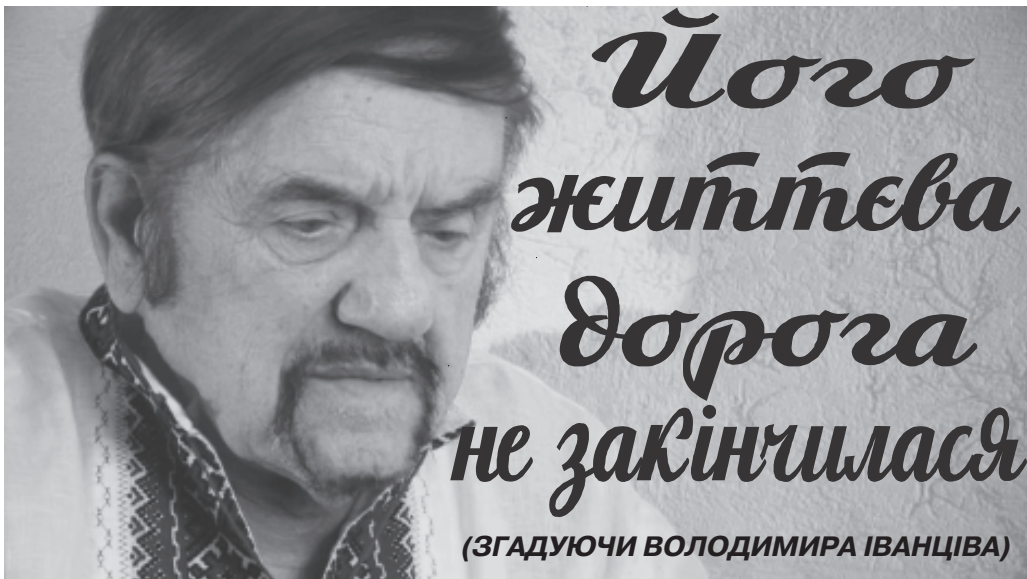

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 51–52 (13856–13857), 10 ЛИПНЯ 2020 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

Його життєва дорога не закінчилася

(ЗГАДУЮЧИ ВОЛОДИМИРА ІВАНЦІВА)

Я часто згадую цього талановитого чоловіка, який у липні минулого року відійшов за межу вічності. І не лише тому, що він був яскравою творчою особистістю, а й тому, що поруч з ним так непомітно і неповторно пролетіли вже далекі молоді літа... Пролетіли в постійних дискусіях і творчих (в хорошому розумінні) змаганнях. Він володів особливим чутливим даром до проблем сьогодення, який не всі сприймали однозначно, а в деякого цей дар інколи викликав відверту іронічну посмішку. Його виразна і багата лексика, яку він плідно живив архаїзмами, синонімами, слов'янізмами, діалектизмами, церковнослов'янізмами, доповнювала образну мову, а зовсім поруч з ними – доречні іронізми...

Я згадую ті далекі 60-ті роки, коли молоді на той час творчі особистості об'єдналися навколо «Заспіву», що діяв при редакції газети «Ленінський шлях». А це – В. Грабовський, А. Гудима, В. Віленський, В. Ващишин, А. Ременюк, В. Іванців, Ю. Ковалів, З. Магдок, Н. Смоляна, В. Никифорів, Т. Шарова і ще, ще... І в нинішньому сьогоденні ті бурхливі творчі миттєвості наполегливо нагадують нам, хто причетний до образного поетичного чи прозового слова, що все це було. Всі ми жили скромно, без захмарних потреб, а духовне життя вирувало, било ключем необхідності та постійного душевного неспокою. Як в одному з віршів писав Володимир Панасович:

*Додому, додому дорога верта,
Де юність зелена, але золота,
Де сонце, як сонце, гаї, як гаї,
Де просяться в пісню дзвінки солов'ї.*

В цьому широкому творчому колі молодий тоді Володимир вирізнявся своїм особливим образним мисленням, яке кожен сприймав по-різному. Та однозначна думка про його талант не викликала сумніву. Здобувши свого часу дві вищі освіти (технічну і гуманітарну), Володимир Панасович з особливою тактовністю поєднував їх у своїй багаторічній виробничій і громадсько-творчій діяльності. Працюючи чимало років старшим інженером-технологом та начальником ливарного цеху чи редактором багатотиражки «Машинобудівник» заводу «Сільмаш», він – як творча особистість – жив тут і тепер та переймався водночас і минулим, і майбутнім. Він завжди залишався творчою особистістю і громадським діячем, який упродовж життєвого шляху витримав послідовну лінію поведінки, не звертаючи уваги на недругів, які, безумовно, і в нього були:

*...дивлюся у вічі старості,
Та й бачу себе у дзеркалі.*

Згадується і далекий 1967 рік, коли перша збірка віршів Володимира «Русьва Рось» викликала захоплення у всіх нас, його колег і друзів: у кого захоплення, у кого утаємничену заздрість. Але це сталося! Збірка отримала творче життя у столичному видавництві «Радянський письменник». Автор радів, і ми (думаю – більшість, якщо не всі!) теж. А він:

Дивився у теплі очі

І в кожному бачив друга.

жив. Ми в доброму настрої піднялися з ним на горище, і я вже з тієї скромної висоти любив навколишнім світом, а хата стояла як жива людська душа. А кучеряві хмарки пливли, як відпливали молоді літа, як цілі епохи. Так тоді думалося. Володя посміхався, поглядаючи на мене, і наспівував (скоріше речитативом) мою холостяцьку пісню, на яку згодом написав пародію:

*Я її знайду
Не ціловану
Зірку ясную
Не даровану...*

Я поглядав на нього і теж посміхався, і в моїй душі відчувалася якась приємна теплота від його погляду і співу, бо вже тоді у його ще молодому холостяцькому голосі мажорним хоралом звучала думка, як віщий знак національного духу. І цей дух в його творчості та громадській діяльності був цілеспрямованим і головним все його бурхливе подальше життя.

*Не літай, мені казали, в небеса,
Не лишайся з небом сам-на-сам,
бо високо падають звідтіля,
Ти ж бо не орел, та й не орля...*

Я з теплою згадую наші численні зустрічі в школах міста і району, трудових колективах, військових частинах... Особливо в ЗОШ-21, де багато років діяв творчий клуб «Надія». Незабутні фестивалі літератури і мистецтва – «Весна над Россією», «Веселки над Київщиною» чи «Соборний дзвін», яким опікувався Володимир Панасович і який свого часу набув широкого розголосу.

А наші бурхливі творчі дискусії на засіданнях літературного об'єднання «Заспів», яке він очолював багато років і вивів його в одне з найкращих в Україні.

Згадую його чудовий ювілейний вечір

Готового з ним
поділитись
Хлібом, різцем
і кров'ю.

З молодості він переймався духовним виміром української душі, наповнюючи цю душу рисами національної самосвідомості. Ось у вірші «Прощання» (монолог батька) він пише:

*Може, інший
в наш дім прийде,
Візьме серце
твоє молоде...*

*Я йому
в передсмертну
мить*

*Заповів тебе
долюбить.*

...Я в котрий раз згадую ті неповторні 60-ті роки, коли одного дня Володимир Панасович запросив мене до батькової хати, де він тоді

З учасниками конкурсу «Я той, хто є», 2018 р.

ПРИХОДЬТЕ ЗА МЕДОМ!
17 липня 9⁰⁰-17⁰⁰
ПАЛАЦ КУЛЬТУРИ «РОСАВА»,
вул. Леваневського, 53

(2016 р.) в академічному театрі ім. П. Саксаганського, що наблизив всіх нас до таємниці буденного життя – таємниці творчості. Саме такий творчий вечір і вся творчість взагалі дають нам можливість простежити шлях інтелігента-патріота та глибоко відчуті і простежити причини національних невдач.

І відповіді на багато хвилюючих питань сьогодення він знаходив за допомогою своєї художньої уяви, яку живив знаннями історичного матеріалу:

*Поки нас, поки й цього життя.
Після нас будуть інші, то й інше,
Може, краще чи просто не гірше,
Але це буде інше життя.*

В його поетичних рядках відчувається сильний патріотичний струмінь і, в першу чергу, патріотична налаштованість, яку не кожен одразу може збагнути (таке траплялося і зі мною). Чи його численні переклади з багатьох мов, які дають можливість зблизити береги слов'янських культур.

Тож хочу наголосити, що і поезія, і публіцистика, і переклади, і творчість для дітей В. Іванціва творять цілісну модель національного міфу та сприяють позитивній реконструкції українського менталітету. І все це значно доповнює і займає достойне місце ще його політична сатира.

Особисто мені гармоніє ще одна показова риса характеру Володимира Панасовича – він що думав, те й говорив своєму візаві, і ніколи не робив підлості по відношенню до своїх колег і друзів, як це дехто робив і робить нині. Бо саме таким «творцям» поетичного і прозового слова постійно бракувало і бракує кольору сонця.

В моїй пам'яті ще один дар Володі, яким він

майстерно володів, – артистичний. Багато років був артистом драматичного колективу, що діяв при ПК заводу «Сільмаш», яким опікувався актор і режисер Г. Шаповал. Створені ним яскраві образи в п'єсах «Доктор філософії» Б. Нушига, «Сині роси» М. Зарудного та інших підкреслювали і цей його природний талант.

...Минає рік, як відійшов за межу вічності мій незабутній друг і колега, почесний громадянин нашого древнього міста. В духовному житті Білої Церкви, яке він багато років доповнював і збагачував своєю невтомною діяльністю, його не вистачатиме. Бо цей талановитий чоловік достойно проніс смолоскип життя по землі, животворне світло якого сягнуло неба.

Він належав до тих творчих особистостей, Ніби зовсім непомітно з'являється якийсь протяг, що заставляє душу зіщулюється і довго утримувати в своїх сиротливих обіймах.

Хочу завершити свої скромні спогади поетичними рядками, які автор присвятив своїй дружині Жанні:

*На цьому світі Бог нас поєднав
Вже ж не на те, щоб розлучить потойбіч.
Допивши чашу любовців до дна,
Настане час віддатися Христові.*

І ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Анатолій КУЛЬЧИЦЬКИЙ

Місто

Заради нашої безпеки

Безпечне місто – один із пріоритетних напрямів діяльності міської влади. Зокрема, в Білій Церкві поетапно встановлюються нові світлофори, реконструюються та відновлюються вже існуючі.

З 2017 року департаментом житлово-комунального господарства здійснено роботи з будівництва та введення в експлуатацію двох нових світлофорних об'єктів, йдеться на офіційному сайті міської ради. Перший було встановлено на перехресті вулиць І. Кожедуба та Рибної. Другий (буквально днями) – на перехресті Сквирського шосе та вул. В. Чорновола.

Хоча цьому при-

строю вже понад півтора десятиліття, його роль важко переоцінити. Сотні світлофорів щоденно функціонують у місті, виконуючи роль регулювання переміщення людей і транспорту, роблячи тим самим рух безпечнішим.

За статистикою, 2017 року саме на перехрестях Білої Церкви загинули 18 осіб, у 2018 році – 9, у 2019 р. – 5. Поточний рік, на щастя, демонструє позитивну динаміку:

жодна людина не загинула. Треба сподіватися, що такою ситуація залишиться й надалі.

Крім того, аби зробити пересування дорослих та юних містян більш безпечним, на головних вулицях Білої Церкви та поблизу освітніх дитячих закладів було облаштовано 21 підсвітку пішохідних переходів. Ці роботи триватимуть і надалі.

Вулиця Січневого прориву – з новою дорогою

Всім відомо – протягом багатьох років стан цієї дороги був критичним. Ремонтні роботи міською владою були розпочаті в 2015 році. Спочатку відремонтували ділянки, розташовані ближче до житлового сектора.

Проте на розбитому дорожньому покритті цієї частини вулиці, де розміщені підприємства, транспорт не міг рухатися безпечно та комфортно. В 2019 році було розроблено відповідну проектно-кошторисну документацію для ремонту цієї дороги, яка передбачала впровадження новітніх технологій, застосування сучасних сумішей для дорожнього покриття тощо. Це дало змогу привести дорогу до сучасних міжнародних та національних

стандартів, про що повідомляє офіційний сайт міської ради. Відтепер покриття витримуватиме багатотонний вантажний транспорт, передбачається, що строк його служби становитиме 15 років.

Крім того, на цій дорозі застосовано цікавий підхід щодо зливоприймачів стічних вод. Вони мають боковий скид води, що дозволить обслуговувати їх без виходу на проїжджу частину та покращує якість укладеного дорожнього покриття через відсутність отворів.

Отже, наразі капітально відремонтовано проїжджу частину вулиці, де розміщені підприємства. Довжина відновленої

ділянки – близько одного кілометра.

До речі, спочатку, згідно з ПКД, вартість робіт становила майже 11 млн гривень. Після проведених відкритих торгів Білоцерківській міській раді вдалося заощадити майже 2 мільйони. І ще одне важливе зауваження: робота на цій дорозі є прикладом співпраці міської ради та департаменту житлово-комунального господарства з підприємцями Білої Церкви. Місто забезпечило вкладання якісного покриття, а підприємства, розміщені на Січневому прориві, власним коштом облаштували заїзди до своїх територій, оскільки ці зони є прилеглими територіями, за які вони відповідають.

Роботи на цій вулиці не завершені. Поетапно проводитиметься реконструкція дорожнього покриття й далі.

Щиро вітаємо з присвоєнням звання «Заслужений працівник культури України» головного зберігача фондів Білоцерківського краєзнавчого музею МАЛИШЕВУ ЛАРИСУ ПАВЛІВНУ!

Шановна Ларисо Павлівно!

Значну частину свого життя Ви присвятили нашому музею, і ця нагорода – гідна оцінка рівня знань у професії та результатів у роботі!

Ви починали з посади наукового співробітника і показали себе як дуже працелюбна, відповідальна, щира, хороша людина, професіонал своєї справи, на яку можна поклатися і довірити усі музейні скарби!

Ми щиро пишаємося, що маємо такого цінного працівника, як Ви! Ваші здобутки створені щоденною наполегливою працею, тож хай це досягнення додасть Вам віри і життєвих сил, хай труднощі будуть переможені, а успіх окриляє душу!

Зичимо Вам доброго здоров'я, невичерпної енергії та натхнення, благополуччя! Хай завжди на життєвому шляху зустрічаються люди віддані, вірні і справді гідні Вашої поваги!

З повагою – колектив КЗ КОР «Білоцерківський краєзнавчий музей»

Підвищено соціальні стандарти та гарантії

Уряд винайшов ресурс для підвищення мінімальної заробітної плати та спланував графік такого підвищення, повідомила міністр соціальної політики Марина Лазебна.

Передбачається, що підвищення мінімальної зарплати відбудеться вже з 1 вересня – до 5 000 грн, з 1 січня 2021 року – до 6 000 грн, тобто майже на 20%, з 1 липня 2021 року – 6 500 гривень.

На думку урядовців, це сприятиме підвищенню рівня життя, в першу чергу, людей, які працюють та отримують найменші доходи, стане виявом боротьби з бідністю, з нерівністю за статками у суспільстві, дозволить детінізувати «зарплати в конвертах».

Додаткові надходження до Пенсійного фонду України від підвищення мінімальної заробітної плати лише до кінця цього року можуть скласти майже 1 мільярд гривень.

Марина Лазебна повідомила, що з 1 липня відбулося підвищення прожиткового мінімуму на 4,5%, відповідно збільшились розміри державних соціальних гарантій та допомог згідно з Законом України «Про Державний бюджет України на 2020 рік».

За словами міністра, зросли пенсії: у зв'язку зі зміною прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, – з 1638 до 1712 гривень, а також надбавки та підвищення до пенсій, які залежать від

прожиткового мінімуму. Цього року планується ще одне таке підвищення, зокрема, мінімальний розмір пенсії з 1 грудня 2020 року становитиме 1769 гривень. Для непрацюючих пенсіонерів зросли мінімальна пенсія за віком, доплати за понаднормовий стаж.

Міністр зазначила, що незалежно від того, працює особа чи ні, збільшився розмір встановлених до пенсії надбавок, підвищень, пенсій за особливі заслуги перед Україною, інших доплат, які базуються на величині прожиткового мінімуму, зокрема, для таких категорій: шахтарів, осіб з інвалідністю внаслідок Чорнобильської катастрофи, осіб з інвалідністю внаслідок війни та учасників бойових дій, у тому числі, постраждалих учасників Революції Гідності.

Також з 1 липня 2020 року збільшено рівень забезпечення для дітей, які виховуються у малозабезпечених сім'ях, з 85 до 130 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку.

Урядовий портал

Урок історії

Із 2007 року в Першій Білоцерківській гімназії діє музей гімназійної освіти Білої Церкви, який охоплює період від її початку – з відкриття 19 серпня 1847 року чоловічої гімназії – до ліквідації 1920-го. Очолює його відомий у місті історик, краєзнавець Анатолій Володимирович БОНДАР. Він же веде сторінку музею в фейсбуці, де розповідає про розвиток білоцерківської гімназійної освіти та видатних осіб, тісно з нею пов'язаних. Навіть побіжно переглянувши коротенькі замітки, можна перекоонатися – ми живемо в місті, де традиційно шанували освіту, на ниві якої самовіддано працювали кращі люди свого часу. Пропонуємо і вам, шановне товариство, в цьому впевнитись: «Громадська думка» розпочинає цикл публікацій Анатолія Бондаря, перша з яких присвячена власне гімназіям Білої Церкви.

Отже, чоловіча гімназія. З 1847-го по 1865 рік вона функціонувала як класична, де надавала перевагу вивченню гуманітарних дисциплін та давніх мов, тобто латинської та давньогрецької, випускники її мали право вступати до університетів.

З 1865 по 1872 рік у Білій Церкві існувала реальна чоловіча гімназія, основна відмінність якої від класичної полягала в тому, що тут перевагу надавали вивченню природничих та точних наук. Обидві гімназії були семикласними.

З 1872 по 1884 рік замість реальної гімназії в місті вже існувало реальне 6-класне училище, але в ньому був додатковий сьомий, комерційний, клас. В цьому закладі переважно вивчали точні та технічні дисципліни. Випускники училища ставали студентами таких навчальних закладів, як Варшавський університет, Цюрихський технологічний інсти-

Викладачі Білоцерківських гімназій початку ХХ ст.

творювалося в класичну гімназію, цей процес завершився 1890 року. Наступного Білоцерківська класична гімназія стала 8-класною.

В той період розвивалася також жіноча гімназійна освіта. В 1869 році була

створена 4-класна жіноча прогімназія, а з квітня 1886-го її перетворили на жіночу гімназію. Свого приміщення заклад не мав, розташовувався в одному з флігелів чоловічої гімназії.

Тут предмети поділялися на обов'язкові та необов'язкові. До перших належали Закон Божий, ручна праця, російська мова, словесність, арифметика, історія, фізика, природознавство, математика, чистопописання, географія, педагогіка, гігієна та гімнастика.

До необов'язкових – німецька та французька мови, співи й малювання.

Білоцерківська жіноча гімназія була семикласною, після її закінчення випускниці мали право бути домашніми вчительками та виховательками.

За станом на 1920 рік, тобто на момент ліквідації гімназійної освіти, в Білій Церкві функціонували сім гімназій: жіноча та чоловіча державні гімназії, приватна чоловіча єврейська гімназія доктора Мітліна, приватна жіноча єврейська гімназія доктора Мітліна, польська жіноча та чоловіча гімназії та українська гімназія ім. Бориса Грінченка.

Всі, крім єврейської чоловічої, розміщувалися в одному приміщенні, де нині один із корпусів БНАУ.

Урок біології в Білоцерківській класичній гімназії.

